

draget. Naturligvis, de samme Tanker besjæler mig og enhver anden Folketingsmand, naar vi ser paa, hvad vi faar ned fra det høje Landsting i de sidste Dage og i de sidste Timer, før Samlingen skal slutte. Men jeg vil alligevel se bort fra dette, og skønt jeg har adskillige Særønsker, som knytter sig til Særkendskab til det foreliggende Stof, vil jeg holde dem tilbage under Betragtning af, at der i adskillige Aar har været, hvad jeg anser for fuldstændig Nødstilstand og ekstraordinære Forhold i Københavns Havn. Dette ønsker jeg gerne ændret, og jeg ser, at det foreliggende Lovforslag vil egne sig til at indføre Tilstande, der kan regnes for nogenlunde tidssvarende. Det foreliggende Lovforslag slaar fast, at Havnen er en selvejende Institution. Den har altid været selvejende, men det er aldrig slaaget fast noget Sted. Nu er det slaaget fast i Lovforslagets § 1, og det er godt at have Lovens Bogstav for, hvad man er, og hvem der ejer ens Ting. Naar Havnen før har været selvejende har det været paa samme Maade, som naar en Fader giver sin 4-aarige Dreng et Føl. Saa er det hans Føl, men han har ikke Lov til at sælge det, og han maa ikke ride det, før det bliver Hest, for saa bliver han slaaget fordærvet. Den Ejendomsret er ikke meget værd, og paa samme Maade har Københavns Havn ejet sine Effekter.

Københavns Havns nuværende Forfatning grunder sig paa Loven af 30. December 1858 og er paa en Maade en rent absolutistisk Forfatning. Den indførte nok et Havneraad, men det er et Havneraad, der ligesom Provinsialstænderne i Frederik den Sjettes Tid kan give Raad, men „Vi alene vide“, hvad der skal udføres, og om det bliver udført, er vedkommende Ministers Sag. Naar det saa endda virkelig havde været vedkommende Ministers Sag, og han havde bragt Forhandlinger i Gang inde paa Rigsdagen om det, saa havde Ulykken ikke været saa stor. Men der har været et Mellemlid mellem Havnen og Ministeren, en Embedsmand udsendt af Ministeren og udstyret med al den Magtfuldkommenhed, Ministeren havde. Det vil sige, nominelt beholdt Ministeren sin Magt og Myndighed, men i Realiteten var det vedkommende Embedsmand, der havde den. Der var ikke noget Selvstyre, der var en ren og skær Absolutisme, et Despoti udfoldet af vedkommende Embedsmand, og det bliver der rammet en ganske forsvarlig Pæl igennem ved det foreliggende Lovfor-

slag. Derfor er det, jeg ser bort fra mine Særønsker og fra de Ting, hvormed det høje Landsting har fornærmet det ærede Medlem fra Nyborg og ogsaa os andre, og skal bidrage mit til dette Lovforslags hurtige Fremme.

Det tidligere Havneraad havde, som jeg gjorde opmærksom paa, ingen beslutende Myndighed. Den højtærede Minister har for Resten i sit Foredrag udviklet hele dette Forfatningsforhold saa godt, at jeg ikke skal komme nærmere ind paa det, men kun fremhæve de Punkter i dette Lovforslag, som kan have speciel Interesse for os. Hvad angaar Sæmmensætningen af Havnebestyrelsen, som Havneraadet er gaaet over til at kaldes, hilser jeg med Glæde, at Københavns Overpræsident er født Formand deri. Naar en skal være født Formand i et saadant Raad, er det bedre, at Københavns Overpræsident er det end den af Ministeriet med en overordentlig Myndighed udstyrede Embedsmand. Nu er den Embedsmand, som Havnedirektøren er, efter § 4 blevet reduceret til, at han skal lede Havnevæsenets Drift i Henshold til den gældende Lovgivning og de af Havnebestyrelsen truffene Bestemmelser, og han har faaet at vide, at han udnævnes og afskediges af Ministeren for offentlige Arbejder efter Indstilling af Havnebestyrelsen. Han har faaet at vide, at det er hans Pligt at overvære Havnebestyrelsens Møder, og at det er hans Ret at deltage i Forhandlingerne i dens Møder, men at han ikke ellers har noget at skulle bestemme der, idet han ingen Stemme har. Jeg synes, at denne Embedsmand er sat ganske paa den Plads, han bør sættes, naar der skal være Tale om, at Københavns Havn som selvejende Institution skal have nogenlunde frit Selvstyre. I § 2 ser vi ogsaa, at det er Havnebestyrelsens Sag at udarbejde en Vedtægt, som konfirmeres eller billiges af vedkommende Minister, indeholdende Regler for Havnedirektørens Myndighed og Virkeomraade. Man maa da ønske, at disse Regler er saa bestemte, at de næringsdrivende Borgere, der har med Havnen at gøre, herefter kan komme til at arbejde under saadanne Forhold, at de ikke føler sig alt for ulykkelige eller trykkede ved en enkelt Mands Myndighed.

Slutningen af § 3 synes jeg ikke saa godt om. Thi i en saa fri Forfatning som denne, som jeg gerne under Københavns Havn, hvorved vi gør Havneraadet til en virkelig Bestyrelse med virkelig Myndighed, ser det ikke godt ud, at der er en hel Mængde Punkter, hvor Havnebestyrel-